

Szokolay Sándor sírkövének avatása

2015. október 1-én, a Zene Világnapján, méltóságteljes ünnepség volt Sopronban. Elkészült Szokolai Sándor síremléke. Ez alkalmából gyűltek egybe családtagok, tisztelők az evangélikus temetőben.

A kezdés közlekedési nehézségek miatt kissé elhúzódott, de a helyi „Fidelissima” kórus *Szilágyi Miklós* vezényletével emlékezetes hangversennyé tette a várakozás idejét. Szokolai művek előadásával teremtették meg a sírköavatáshoz a jelenlévők hangulatát

Az ünnepi beszédek sorát *Dr. Fodor Tamás* polgármester nyitotta meg. Méltatta a mintegy két évtizedes aktív tevékenységet, amelyet Sopron város díszpolgári címmel jutalmazott. Mint mondta, Sopron mindig büszke lesz a városban örök nyugalomra talált polgárára.”

A Nemzet Művésze, *Jókai Anna* Kossuth-díjas író nő gyönyörű emlékbeszédet mondott. Említette, hogy ismeretségük a fordulat utáni időre tehető. A közös gondolkodás kapcsolta őket össze. Nagyra becsülte Szokolai Sándort, amiért egész életében Kodály gondolatát tartotta szem előtt: „Nincs művész tartás nélkül, nem elég a tehetség”. Az 1959-ben elhangzott *Tűz márciusa* bátorságának bizonyosságát jelentette. A nemzetközi sikert, híret a világban és a Kossuth-díjat a *Vérnász* c. opera hozta meg. Az író nő szerint Szokolai nem véletlenül született ide, e hazába. Igaz Magyar volt, aki felismerte, hogy a hit nem magánügy. Ezért tartotta a legfontosabbnak Bach művészetét, aki hitét a zenében fejezi ki.

Ezek a gondolatok kelnek életre a síremlékben, amely *Majzik Mária* Magyar Örökség és Prima díjas képzőművész alkotása. (Ő a Budakeszin látható *Himnusz* szobor megformálója is) A Szokolainak emléket állító mű süttői kőből készült életfa. Gyökerei a magyar földből nőttek ki, törzséből háromszög alakú részben jelenik meg a sírban nyugvó neve az évszámokkal. A kilombosodó fa tetején Szokolai által gyakran használt jelkép: a szív és kereszt. A szív a szeretet jele, a kereszt pedig a szenvedésé, ami azt jelenti, hogy a keresztet mindenkinek vállára kell vennie.

A következő beszéd előtt *Fodor Gábor* fuvolaművész, a neki ajánlott *Elégia* fuvolára c. Szokolai művet játszotta. A Zeneakadémia professzor emeritusa, *Devich János* zárta a beszédek sorát. Mint mondta, Szokolai ebben a kis országban nagyívű pályát futott. Zseni volt, akit elbűvölt, miután megismerte Kelet varázsát, Nyugat felvilágosodását és hirdette a gyökereit jelentő magyarságot. Az emlékmű *Devich János* szerint Szokolai Sándor életművének záróköve. Életében a szív és kereszt harmóniában volt.

A ravatalozóban elhangzottak a Fidelissima kórus Szokolai: *Miatyánk*-jának előadásával fejeződtek be. A sírnál Nyugat-Magyarország evangélikus püspöke, *Szemerey János* emlékezett a hitét bátran megvalló és megtartó zeneszerzőre. Az emlékmű megáldásával és imádsággal ért véget az ünnep.

A síron elhelyezett koszorúnk felirata: *Tisztelettel emlékezünk első Elnökünkre: Magyar Kodály Társaság*

Önkéntelenül eszembe jutottak *Antonie de Saint-Exupéry* sorai: „Holtak és elevenek egymáshoz tartoznak, egyetlen, szüntelenül tovább növekvő fát alkotnak.” Ha valaki Sopronban jár, látogasson el a Balfi út 133-ban található evangélikus temetőbe Szokolay Sándor sírjához!

Somorjai Paula